

U auta jsme se rozhodli pro potupný ústup do nižších nadmořských výšek. Chceme se trochu ohřát.

Errinundra National Park, 8. 1. 2001 – 9. 1. 2001

Naším cílem, kam se celkem těšíme, je Errinundra National Park. Leží už ve Victorii, takže to bude třetí stát Austrálie, který navštívíme. Park zahrnuje smíšený deštný prales. Lze v něm najít zástupce jak teplých tak i studených oblastí. Bohužel hranice parku nejsou určeny hranicemi deštného pralesa, ale kopci, které činí část pralesa nepřístupným. Tam, kam se může dostat těžká mechanizace, se vesele těží dřevo. Lze zde najít stopy po ekologických organizacích, které se snaží návštěvníky o této situaci informovat. Podařilo se jim zabránit vytěžení části lesa a roku 1998 byla

oblast prohlášena národním parkem. Zdejší prales nepoznal oheň 150 let a je proto plný neuvěřitelných velikanů. Oblast je přístupná pro konvenční vozidla, ale po dešti parkem neprojde ani 4WD, všechny cesty jsou gravel, či spíš dirt (což znamená prašná lesní cesta), je třeba řídit opatrně, vozovky nejsou zrovna v nejlepším stavu.

Projíždíme pod neuvěřitelnými velikanými.

Takže ustupujeme z hor. Od Jindabyne na Berridale, kde uhýbáme na Dalgety a pokračujeme do Bombaly. Musím přiznat, že jsem tak tři čtvrtě cesty jel s otevřenou pusou. Počasí se jako mávnutím kouzelného proutku umoudřilo, kus trasy jedeme po dobré gravel road, krajina je pohádková. Zlaté lány trávy, všechno totálně vyschlé, každých pár kilometrů je značka „Total Fire Ban“ – extrémní nebezpečí požáru, otevřený oheň v jakékoli podobě (i vařič) je zakázán. V polích se válí ledabyle poházené obrovské šutry. Hejna bílých kakadu laškují na nebi. Je krásně. Kromě mobilního signálu zde mizí k na-

šemu nemalému překvapení i jeho rádiový bráška a z reproduktorů jen lehce šumí ticho.

Kousek za Delegate překračujeme hranici do Victorie. Žasneme, jak se ráz okolní krajiny s překročením hranice okamžitě změnil. Z holých kopců je zde vzrostlý les. Obrovské eukalypty lemují silnici a za chvíli jsme v pravém deštném pralese, asfalt je fuč a znovu jedeme po šterku, tentokrát je špatně udržovaný a tak jedeme krokem. Poprvé zde potkáváme vlnky – povrch vozovky je rozrušený vysokými vlnkami, které mohou být až 10 cm vysoké a třeba půl metru od sebe. První nápad přidat, aby se tak ty vlnky přeletěly, je bohužel nerealizovatelný. Je to pouze rychlá cesta do rakve. Bez 4WD máte jen jednu šanci – jet pomalu. Blížíme se ke Goongerahu, jízda pralesem patří a bude patřit k jednomu ze silných zážitků.

Velikáni, v jejichž stínu cestujeme, se nazývají Mountain Ash. Nenechte se mýlit, nejde o jasan. Je to jeden z mnoha druhů eukalyptů, které jsou v Austrálii tak úspěšným druhem, že obsadily prakticky veškerá klimatická pásma. Mountain Ash dorůstá až neuvěřitelných 100 m a patří tak k nejvyšším stromům vůbec. Příčinou úspěchu blahovičníků je jejich pružná druhová přizpůsobivost. Eukalypty jsou tolerantní vůči ohni, některé druhy se dokonce dokáží rozmnožovat pouze při požáru, kdy jediné prasknou jejich tvrdá semena. Jiné zase preferují vlhko, velkou nadmořskou výšku apod.

Připadáme si opravdu malinkatí. Co chvíli od krajnice vystartuje dvojice pestrobarevných papoušků. Také jsme několikrát málem přejeli klokany, kteří vždy čekají u cesty a na poslední chvíli se rozhodnou přeskákat vám před nosem. Mají však velmi špatný odhad a téměř sto procentně si můžete být jisti, že pokud okamžitě nezačnete brzdit, skončí pod vašimi koly.

Po malém bloudění odbočujeme na Ellery Crk Rd a kempujeme u řeky. Nejsme zde sami, sousedi jsou Australani, jsou to právě jedni z bojovníků proti těžbě dřeva v parku a jedou na nějaký sraz.

Protože oni mají rozdělaný malý ohýnek a my bychom rádi zahnali komáry za hranice našeho tábořiště, rozděláváme také táboráček. Značku „Total Fire Ban“ jsme v okolí neviděli. Také nám zde trochu sprchlo, jak se na deštný prales sluší a patří. Setmělo se a zanedlouho slyšíme přijíždějící auto. Zastavilo u nás a tak s napětím čekáme, kdo se to k nám hrne a svítí baterkou do očí. Ukázalo se, že je to místní policista. Pěkně ve mně hrklo, přece jen tu kempujeme jen tak a navíc máme rozdělaný oheň. Následovala konverzace a s odstupem času na ni rád vzpomínám. Jedna z odlišností angličtiny spočívá v tom, že na otázky typu How are you?, či What's up? se doopravdy neodpovídá, zatímco my jsme samozřejmě navyklí jinak.

Chlapík tedy povídá (v závorkách budou překlady, kdo umí anglicky, ať se dobře baví):

Hi, what's going on? (Dobrý den)

My na to: I don't know, is something wrong? (Den? Je něco špatné?)

Tato odpověď ho lehce vyvedla z míry, ale statečně pokračoval:

Yeah, I just came along to see what's happening. (Jen tak jedu okolo podívat se, co se kde šustne)

Na to zase my: And... is there something happening? (A šustí se?)

No, bylo vidět, že je na cizince zvyklý a nakonec jsme si docela dobře popovídali. Oheň mu vůbec nevadil, opravdu se jen přijel podívat, kdo tu táboří a vytáhl z nás odkud a kam máme namířeno a spoustu dalších informací. Svěřili jsme se mu, že si zítra chceme prohlédnout zdejší park a pak pravděpodobně pojedeme do Snowy River N. P. Poradil nám tedy, kudy nejlépe do parku zajet, kam se podívat a také nás ujistil, že Snowy River N. P. stojí zato.

Byla to naše vůbec první noc strávená ve stanu uprostřed deštného pralesa. Litovali jsme, že s sebou nemáme diktafon, zvuky nočních dravců jsou nádherné a trochu děsivé.

Ráno se vracíme 14 km zpět k vjezdu do parku. Podél cesty plašíme desítky papoušků, kteří s vrzavým skřehotem mizí v lese a odolávají tak naší snaze je vyfotit. Po několika kilometrech bahnité cesty nádherným majestátním pralesem jsme se přikodrcali k první atrakci: u malého parkoviště se stoly, vodou a záchodem začíná boardwalk – dřevěný chodník nad úrovní terénu vedoucí středem husté divoké vegetace doplněný informačními tabulemi popisujícími historii, současnost a možnou budoucnost parku. Procházka není dlouhá, necelý kilometr, ale je moc zajímavá. Na konci konzultujeme mapu, která se kompletně liší od mapky v naší chytré knize a vybíráme si asi 30 km okruh po parku s výstupem na Mt Morris. Jízda je řidičsky náročná a naprosto úžasná.

Na Mt Morris absolvujeme asi dvoukilometrový výstup, který již nevede klasickým deštným pralesem, nýbrž hájem vzrostlých eukalyptů, jehož spodní patro se ztrácí v záplavě kvetoucích pepřovníků. Pronikavá vůně se line celým lesem tak silně, až člověk má dojem, že vstoupil do parfumerie. Na vrcholku nás čeká úchvatný výhled na zdejší kopcovitý terén porostlý neprostupnými lesy, které se táhnou, kam jen oko dohlédne. Když jsme dostatečně vykocháni a znaveni ostrým sluncem, vracíme se dolů a pokračujeme v okružní jízdě po parku.

Po půlhodince je nám již jasné, že jsme zabloudili. Orientujeme se víceméně podle slunce a spleť lesních cest se snažíme navrátit na hlavní silnici. Potkáváme stroje, které upravují vozovku, což probíhá pro nás velmi neobvyklým způsobem: za obrovský traktor je pevně přidělaný masivní kmen stromu dlouhý tak, jak má být široká cesta po úpravě. Stroj jede středem cesty a kmen za ním kosí a odhrnuje vše, co mu stojí v cestě. Keře, kameny, stromy, vše za příslušného hluku padá a sune se. Vskutku nevšední podívaná a na první pohled nám to připadá dost necitlivé, ale je nám jasné, že jinak to asi nepůjde. Řidič nás po chvíli pouští před sebe, čímž se dostáváme na podstatně horší silnici a o to pomaleji postupujeme vpřed. Cesta je hodně zarostlá a plná popadaných větví. Mezi nimi se bohužel vyskytl i had a my ho přejeli. Lenka si na poslední chvíli všimla, že ten klacek, co ležel přes cestu se hýbal, ale bylo už pozdě. Jdeme se na něj podívat a je to docela macek. Sorry, hade. Možná to přežil, ale krk bych na to nedal.

Pak jsme se nějakým zázrakem vynořili nedaleko Goongerahu a odtud pokračujeme severně na Snowy River National Park.

Omlouváme se.

Mocná (kdysi) Snowy River

Snowy River National Park, 9. 1. 2001 – 10. 1. 2001

Tato oblast okolo Sněžné řeky obsahující mnoho údolí a propastí řekou vyhloubených v krajině i okolní borovicové lesy na rozloze bezmála 100 000 hektarů byla prohlášena parkem v roce 1979.

Pokud máte 4WD, neváhejte a vydejte se na Deddick trail (pozor, může být občas zavřený).

My máme v podstatě jedinou rozumnou možnost jak se dostat k MacKillops Bridge, doporučené destinaci již zmíněným policistou, a to z Goongerahu po gravel road jet na sever. Už je poměrně dost hodin, sluníčko je vysoko a pálí. Cesta ubíhá pomalu, terén je nepřehledný, prudká stoupání a klesání v serpentinách na šterku jsou opravdu lahůdková. V naší knize píšou, že tato trasa není pro nervózního řidiče. Musíme jim dát za pravdu. V našem směru je to hlavně spolujezdec, který trpí. Silnice totiž vede v boční stěně srázu a nezřídka je pod námi několikasetmetrová propast. K tomu si představte, jak náš Holden poskakuje po tradičních vlnkách v ostrých zatáčkách, kde je místo sotva pro jedno auto. Máme štěstí a ta dvě auta, co jsme potkali z protisměru vždy míváme na poměrně rozumném místě. Sluníčko nám dává pořádně zabrat, ale jsme vlastně rádi, takhle nějak jsme si Austrálii představovali. Pozdě odpoledne konečně před námi leží kýžený most přes Sněžnou řeku. Voda přímo vybízí ke koupání, ale nejdříve bychom se rádi ubytovali. Kempy jsou po obou stranách řeky, v jednom se platí „dobrovolným“ způsobem (v kempu je zamčená boudička, kde si vyzvednete formulářík s obálkou, ten vyplníte, vložíte příslušnou

Kudy kam? Australské mapy opravdu nepatří k nejlepším.

částku a vhodíte dovnitř; kdyby přijel ranger a zjistil, že nemáte zapláceno, bude vás stát pokuta cca 80 AUD) Druhý kemp se zdá být zadarmo. Jedno mají ale společné: nápisy „Take your rubbish home“ (odpadky si odvezte domů), které nás pomalu, ale jistě, začínají iritovat. Je sice pochopitelné, že je problém dostat do takto odlehklých oblastí popeláře, ale co máme dělat, když už s sebou týden vozíme hromadu odpadků a stále ne a ne narazit na koš! Navíc se jim to lehce řekne: domů, ale to opravdu asi nepůjde...

Hned jak jsme vylezli z auta, vrhly se na nás hejna much. Asi mají ve zděšším kraji líné pavouky. Utíkáme se vykoupat, smýt ze sebe špinu cest a moc si to užíváme. Líbí se nám, kolik různých podnebí a druhů přírody jsme za posledních pár dní viděli: od téměř mrazivých deštivých hor okolo Kosciuszka, přes vyprahlé pastviny jižního NSW a deštný prales v Errinundře po rozpálenou pec zde u Snowy River. Schválně ale ujděte na mapku, jaký maličký kousek jsme teprve ujeli!

Řeka samotná je zde již mnohem víc než potok, který jsme včera (! Opravdu to bylo teprve včera) přeskakovali. Trasa od mostu dolů, která trvá na raftu tři až čtyři dny je považována za jednu nejlepších vodních cest v Austrálii. Nyní je ovšem řeka slaboučká, stav je nízký, akorát tak na cachtání. Voda je křišťálově průzračná, našli jsme si malé místečko a užíváme si chladivého proudu.

Když se vracíme do tábořiště, ještě se kocháme impozantním výhledem z mostu.

Večeři nám pěkně zneprjemňují další hejna much, nejen že lezou po všem, co se dá jíst, ale také nám doráží na uši a oči, což je vrcholně nepříjemné. Úplně konsternován jsem ovšem byl, když mi našly do vína, jehož zásoby se nám opovážlivě tenčí. A to i přesto, že krabice Claretu zakoupená před pouhými čtyřmi dny obsahuje dle etikety plných 45 standardních drinků...S večeří sledujeme nádherný východ měsíce nad řekou. Děláme fotku, ale ta posléze vyjde rozmazaná. Možná za to může to vínko.

Vstali jsme s kuropěním a vydali se na Silver Mine Walking track, což je doporučováno jako nejlepší procházka v parku. Má 18 km, a na informačním letáku se říká, že chůze trvá okolo 9 hodin. To jsme považovali za tiskovou chybu, protože obvykle urazíme více než 2 km za hodinu. Ze začátku se šlo dobře, pouze jsme neustále museli přeskakovat četná mraveniště, kam když člověk šlápne, jeho obyvatelé přeřadí na vyšší rychlost a zběsile pobíhají po okolí, po našich botách a příležitostně se snaží zakousnout. Druhá část trasy vede po zmiňovaném Deddick trailu, což by byla pro chůzi pohoda, nebýt stovek dotěrných much. Marně uvažujeme, jestli je v Austrálii víc much nebo mravenců...

Nyní ovšem přichází první problémy. První je s mapkou, která je volně k dispozici v dřevěných bedýnkách u začátku trasy. U nás bychom jí nazývali plánkem, jelikož je na ní pěší okruh vyznačen tečkami v měřítku, z kterého nic nepoznáte, o nějakých vrstevnicích či výškových bodech si můžeme nechat zdát. Dosud byly vždy trasy dobře značeny nebo dobře rozpoznatelné, ale zde poprvé hledáme značenou odbočku. Trvá nám to tak půl hodiny, než nacházíme modrý fáborek a noříme se do hustého lesa. Po prvních dvou metrech Lenka, která šla první, končí obličejem v pavoučí síti. Když jsme překonali úvodní odpor, strach a zmatek z pavouků, jde to dobře. Pravda je ovšem taková, že les je plný pavučin a jejich obyvatel. A to ještě netušíme, že to tak bude celou cestu. Jsou zde tři druhy pavouků, nejmenší, jehož sítě jsou

v úrovni kolen, toho po chvíli ani nevnímáme, větší, jehož příbytky boříme pasem a číhá u kraje sítě, ten je o něco horší A pak největší, tělo o velikosti vlašského ořechu, jehož síť jsou ve výšce našich obličejů a číhá veprostřed. Díky tomu je našťěstí dobře vidět, ale o to větší hnus prožíváme, když do této pavučiny občas narazíme. Našťěstí pavouci mají také strach a vždy se snaží co nejrychleji utéct. Kdyby jen tušili, že by stačilo, aby se pohli naším směrem, aby nám způsobili infarkt... Postupujeme velmi pomalu, pár výhledů jsme sice minuli, ale jinak je to prostě boj s pavouky. Je úmorné vedro, vzduch se ani nehne a k našemu překvapení a naštvání na nás stále dotírají ironicky bzučící hordy much, přestože je les dokonale prošpikovaný pavučinami. Jediné, co nás uklidňuje, je pomýšlení na hroznou mušší smrt, která neodvratně čeká naše trýznitele při sebemenší nepozornosti.

Po několikahodinové bitvě jsme konečně dorazili ke Snowy River, kde nás čeká pravý ráj. Zurčící voda teploty akorát. Nejúžasnější je ale fakt, že mouchy se z nějakého důvodu nad vodu bojí, takže jakmile si stoupneme do řeky, zažíváme božský klid. Nikde ani živáčka, pouze z velké výšky nás pozorují dva ptačí dravci, pravděpodobně orli. Koupel ulevila našim svalům, horkem znaveným tělům a samozřejmě pozvedla všeobecnou morálku výpravy.

Další část cesty vede po nádherném břehu řeky, bohužel asi po kilometru musíme zpět do lesa (v tomto místě je kemp pro ty, kteří chtějí absolvovat tuto cestu ve dvou dnech), který je opět plný much a pavouků.

Nakonec nám celý okruh trval sedm hodin, za celou cestu jsme nikoho nepotkali a podle četnosti pavučin, odhadem jsme jich prošli tak 200 až 300, usuzujeme, že zde již nějakou dobu nikdo nešel. Jedno musíme přiznat – byla to dobrá a neškodná škola pro budoucí procházky.

Na parkovišti potkáváme dnes prvního člověka, je to trampík a my jsme první lidi, které spatřil za poslední tři dny. Dáváme mu napít a nabízíme pomeranče z našich zásob. Je šťastný, chvíli leží a pak se jde vykoupat. I my se znovu svlažujeme a po koupeli se vydáváme dál po okružní silnici okolo parku směrem na Buchan a Orbost, kam jsme ale nedojeli díky zdržení, které jsme nasbírali a také díky dalšímu krásnému, řídičsky náročnému, úseku silnice. Cestou jsme udělali malou zastávku u Little Gorge, což je pořádná propast, a projížděli zajímavou vesničkou, kde i podle australských měřítek dávají lišky dobrou noc. Však se také jmenovala „Seldom Seen“, což znamená Málokdy Spatřeno.

Končíme v Buchanu, kde se nacházejí známé jeskyně, jež jsou bohužel v pozdním čase našeho příjezdu zavřené a na druhý den již máme jiné plány. Je zde nádherný komerční kemp, kde se mezi stany potulují desítky klokanů, wallabies a poletuje spousta ptactva. Je třeba hlavně zmínit kookaburru-ledňáka obrovského, která po celé dlouhé a široké Austrálii funguje místo budíku a svým hlasitým zpěvem – smíchem, který vám může připadat strašidelný, pokud nevíte, kdo ho vydává, provází všechny turisty. Když se začne smát jedna, přidají se ostatní a nezřídka tak můžete vyslechnout mohutný dábělský koncert.

Alpine National Park, 11. 1. 2001 – 12. 1. 2001

Great Dividing Range, pohoří jež se táhne po celé východní straně Austrálie (a způsobuje srážkový stín za sebou), je zde ještě hodně vysoké a velkou jeho část ve Victorii zabírá právě Alpine N. P., největší park tohoto státu pokrývající rozlohu přes 635 000 hektarů. Je pro přehlednost dělen do šesti různých oblastí, každá je něčím specifická. Naleznete zde veškeré turistické vybavení. Kromě řek, které lákají kanoisty a raftaře je zde nespočet tras pro horská kola nabízející jedny z nejlepších terénů v Austrálii vůbec. V zimě zde mnoho lyžařů nalézá příhodné podmínky v několika střediscích, nicméně desítky a desítky tras pro pěší dávají tušit, že právě toto je ráj pro „hikery“. Není problém si vybrat podle své fyzické kondice procházku od několikaminutového výšlapu až po Apine Walking Track, který měří 650 km a vede od Walhally přes drsný horský terén do NSW a končí v ACT v Namadgi Visitor Centru. Po horách jsou rozmístěné HUTY – chaty, často po bývalých usedlících, kteří zde kdysi pásli obrovská stáda dobytka, jež můžete zdarma využít jako přístřešek na této dlouhé i na kratších procházkách. V případě špatného počasí v nich lze nalézt úkryt, vodu a většinou tam bývá i pár konzerv s jídlem, připravené dřevo nebo uhlí, které můžete v nouzi použít. Opět platí, že kdykoli zde může přijít vánice a i uprostřed léta zde teplota málokdy přesáhne 20 °C.

V malém a příjemném městečku Omeo na úpatí Alpine n.p., jež leží na příjezdové cestě k Mt Hotham jsme si na BBQ udělali pořádný flák masa a zeleniny, abychom, osvěženi a vybaveni informacemi od velmi příjemné dámy z centra pro turisty, pokračovali vstříc Alpine N. P. Informační centrum najdete na kraji Omea a je ukryto v obchodě s kukačkami. Celodenní jízda nás vyčerpala a tak hledáme místo na zakempování a obhlédneme okolí z auta. Vyskakujeme jen na obhlídky příhodných kem-

Kempování v Alpine N. P.

Procházkou od Mt Hotham k Mt Feathertop.

Ničím nerušená pohoda...

a různé druhy slaměmek. Porost se v průběhu trasy často mění a tak kilometry ubíhají, ani nevíme jak. Úchvatná je část, kdy se prochází pěšinkou v nízkém lesu snow gums, zarostlým neprostupnými keři, které zrovna v tuto dobu kvetou a sytí vzduch příjemnou vůní. Stezka je dobře viditelná, ze začátku lehká, ale postupem času stále více kamenitá a strmá. Poslední kilometr výstupu na Mt Feathertop je hodně kolmý, náročný, ale stojí za to. 360° výhled na okolní krajinu je strhující. Po menším občerstvení se vydáváme nazpět, odpolední slunce je nyní celkem ostré a ve vzduchu poletuje spousta hmyzu, otravné mouchy nevyjímaje. Celkem nám výlet trval osm hodin a ke konci už jsme byli pěkně vyčerpaní. Každopádně to zatím ale byla nejhezčí túra, kterou jsme podnikli.

povišť. Jednou jsme vskočil z auta do trávy a maje jen sandály, něco se na mě vrhlo. Hrozně jsem zařval a po ohledání místa největší bolesti jsme konstatovali, že to byl jen mravenec. Dorůstají tu až dvou centimetrů, tak není divu, že to bolelo jako čert. Nakonec rozbíjíme tábor u Whisky Flat uprostřed nádherného lesa snow gums, užíváme si večer bez much a popijíme víno. Je krásně chladno, protože jsme v nadmořské výšce téměř 2000 metrů.

V dalším informačním středisku na horních stanicích všech lanovek, jsme si vyzvedli informace o pěších túrách a po krátkém váhání vybrali procházku od Mt Hotham k Mt Feathertop. Trasa měří 22 km a vede prakticky celou dobu po hřebeni (Razorback Ridge). Hned zpočátku si nás získala úchvatnými výhledy. Počasí je akorát, sluníčko hřeje, ale vzduch je chladný. Procházíme rozkvetlou krajinou kde kvetou v dokonalé harmonii bílé, žluté a fialové horské keře, skalničky

Mt Buffalo National Park, 13. 1. 2001

Tento menší vysokohorský park o rozloze 31 600 hektarů naleznete 320 km severovýchodně od Melbourne. Je proslulý obrovskými žulovými balvany, kterými je dů-

